

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 640/2024-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Petra Straku a Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. v Ústave na výkon trestu odňatia slobody [REDAKOVANÉ], zastúpeného Marián Galbavý, advokátska kancelária s.r.o., Kapitulská 6, Trnava, proti postupu a rozsudku Okresného súdu Trnava sp. zn. 6Tk/1/2020 zo 16. septembra 2020, proti postupu a rozsudku Krajského súdu v Trnave sp. zn. 3To/159/2020 z 11. mája 2021 a proti postupu a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Tdo 47/2023 z 21. marca 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 20. septembra 2024 domáha vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1, 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozsudkom okresného súdu sp. zn. 6Tk/1/2020 zo 16. septembra 2020, postupom a rozsudkom krajského súdu sp. zn. 3To/159/2020 z 11. mája 2021 a postupom a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 Tdo 47/2023 z 21. marca 2024. Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd zrušil napadnuté rozhodnutia okresného súdu, krajského súdu a najvyššieho súdu a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Sťažovateľ taktiež žiada, aby mu ústavný súd priznal primerané finančné zadosťučinenie v sume 5 000 eur.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol napadnutým rozsudkom okresného súdu spolu s ďalšími obžalovanými uznaný vinným zo spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a d) a ods. 3 písm. c) Trestného zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 15 rokov a trest prepadnutia majetku. Sťažovateľ podal proti tomuto rozsudku okresného súdu odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom tak, že podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie sťažovateľa zamietol. Proti tomuto

rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením tak, že podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie sťažovateľa odmietol.

3. V rámci prípravy predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti ústavný súd zistil, že sťažovateľ už aj svojou predchádzajúcou ústavnou sťažnosťou (doručenou ústavnému súdu 12. júla 2024 a vedenou pod sp. zn. II. ÚS 374/2024, pozn.) namietal porušenie svojich práv napadnutým postupom a rozsudkom okresného súdu a napadnutým postupom a rozsudkom krajského súdu. Ústavný súd túto predchádzajúcu ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol uznesením č. k. II. ÚS 374/2024-56 z 28. augusta 2024 podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) pre nedostatok právomoci.

4. Sťažovateľ v odôvodnení aktuálnej ústavnej sťažnosti vo vzťahu k napadnutému postupu a uzneseniu najvyššieho súdu v podstatnom namieta, že najvyšší súd arbitrárne odmietol dovolanie sťažovateľa, keďže sa náležite nevysporiadal s jeho dovolacou námietkou týkajúcou sa (podľa názoru sťažovateľa neprípustného) čítania výpovede sťažovateľa z prípravného konania na hlavnom pojednávaní.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Ústavný súd ústavnú sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

6. V rámci predbežného prerokovania s prihliadnutím na sťažovateľom formulované argumenty ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a to v časti z dôvodu jej neprípustnosti [§ 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde v spojení s § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde] a v časti ako oneskorene podanú [§ 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde].

II.1. K namietanému porušeniu označených práv napadnutými postupmi a rozsudkami okresného súdu a krajského súdu:

7. Podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, ktorý je neprípustný.

8. Podľa § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania je neprípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

9. Z citovanej právnej úpravy vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je neprípustná z dôvodu, že sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

10. Prekážka už rozhodnutej veci (*res iudicata*) bráni tomu, aby sa ústavný súd opakovane zaoberal a rozhodoval o totožných návrhoch doručených ústavnému súdu. Totožnosť veci je daná pri zhode predmetu konania, skutkových okolností, z ktorých sa uplatnené právo vyvodzuje, a identitou účastníkov konania. O takú prekážku by nešlo, ak chýba čo len jeden z uvedených znakov totožnosti veci.

11. Z už uvedeného vyplýva, že predchádzajúca ústavná sťažnosť sťažovateľa doručená ústavnému súdu 24. júla 2024, ktorou sťažovateľ namietal napadnuté postupy a rozsudky okresného súdu a krajského súdu, bola odmietnutá uznesením ústavného súdu č. k. II. ÚS 374/2024-56 z 28. augusta 2024 podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci.

12. Rozhodnutie o odmietnutí ústavnej sťažnosti pre nedostatok právomoci nemožno považovať za rozhodnutie „o podmienkach konania“, ktoré by bolo možné dodatočne splniť.

13. Vzhľadom na to, že ústavná sťažnosť sa v tejto časti týka veci, o ktorej už ústavný súd rozhodol, bolo potrebné ju v tejto časti odmietnuť ako neprípustnú podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde v spojení s § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde.

II.2. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým postupom a uznesením najvyššieho súdu:

14. Pokiaľ ide o sťažovateľom napadnutý postup a uznesenie najvyššieho súdu, ústavný súd pripomína, že ústavnú sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd.

15. Jednou zo základných podmienok prijatia ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 124 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Ak rozhodnutie nadobúda právoplatnosť vyhlásením alebo oznámením a ak sa podľa osobitných predpisov zároveň doručuje jeho písomné vyhotovenie, začína lehota plynúť dňom doručenia tohto písomného vyhotovenia sťažovateľovi; ak sa rozhodnutie doručuje len jeho zástupcovi, začína lehota plynúť dňom doručenia písomného vyhotovenia tohto rozhodnutia tomuto zástupcovi.

16. Zmeškanie dvojmesačnej lehoty na podanie ústavnej sťažnosti v zmysle citovaného § 124 zákona o ústavnom súde neumožňuje zákon o ústavnom súde odpustiť, pričom ide o zákonom ustanovený dôvod na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene [§ 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde].

17. V súvislosti s lehotou na podanie ústavnej sťažnosti sťažovateľ síce v odôvodnení ústavnej sťažnosti uvádza, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu mu bolo doručené 25. júla 2024, avšak z kópie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu priloženej k jeho aktuálnej ústavnej sťažnosti vyplýva, že toto uznesenie najvyššieho súdu bolo doručené jeho obhajcovi 13. mája 2024 (podľa § 373 ods. 2 Trestného poriadku musí byť obvinený v dovolacom konaní zastúpený obhajcom, pozn.). Ústavný súd zároveň poukazuje na to, že je nepochybné, že už najneskôr v čase podania predchádzajúcej ústavnej sťažnosti sťažovateľa (t. j. 12. júla 2024) mal sťažovateľ napadnuté uznesenie najvyššieho súdu k dispozícii a bol aj oboznámený s jeho obsahom, keďže kópiu napadnutého uznesenia najvyššieho súdu priložil už aj k svojej predchádzajúcej ústavnej sťažnosti, ktorá bola ústavnému súdu doručená 12. júla 2024, a zároveň už aj v tejto predchádzajúcej ústavnej

sťažnosti sťažovateľ argumentoval obsahom napadnutého uznesenia najvyššieho súdu (ktoré však svojou predchádzajúcou ústavnou sťažnosťou už opomenul, resp. „zabudol“ napadnúť, pozn.).

18. Aktuálna ústavná sťažnosť sťažovateľa doručená elektronicky ústavnému súdu 20. septembra 2024 je tak podaná zjavne po uplynutí uvedenej dvojmesačnej lehoty, v dôsledku čoho ju nemožno považovať za podanú včas.

19. Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde ako oneskorene podanú.

20. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v jeho ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. decembra 2024

Peter Molnár
predseda senátu